

Елайджа - номер шість

Десять тестів

Jeff Pippenger

2023-10-05

Ми розглядали символіку Іллі і тепер використовуємо історії гори Кармель і гори Синай, щоб проілюструвати поступовий процес випробувань для рогу протестантизму та поступовий політичний розвиток рогу республіканізму, який паралельний рогу протестантизму.

Остання стаття розглядала бунт, описаний у тринадцятому і чотирнадцятому розділах Книги Чисел, який визначає десяте й останнє випробування для давнього Ізраїлю після їхнього переходу через Червоне море. Ця історія узгоджується з початковим етапом історії міллеритського руху, але також із історією Божого завершального руху. Діяльність усіх трьох ангелів чотирнадцятого розділу Об'явлення здійснюється рухом на початку і рухом наприкінці.

Ангел, який приєднується до проголошення вістки третього ангела, має осяяти всю землю своєю славою. Тут передвіщається справа світового розмаху й небувалої сили. Адвентний рух 1840–44 років був славним виявом Божої сили; вістка першого ангела була донесена до кожної місіонерської станції у світі, а в деяких країнах спостерігався найбільший релігійний інтерес, який будь-де було засвідчено від часів Реформації XVI століття; але все це буде перевершено могутнім рухом, пов'язаним з останнім попередженням третього ангела.

Між історією початкового руху та завершального руху ми знаходимо історію Лаодикійської церкви. Ангел, який освітлює землю своєю славою, однозначно визначений як рух, а не як церква.

"Про Вавилон, у час, показаний у цьому пророцтві, сказано: «Її гріхи дійшли до неба, і Бог згадав її беззаконня». Об'явлення 18:5. Вона виповнила міру своєї провини, і загибель ось-ось впаде на неї. Але в Бога ще є народ у Вавилоні; і перед навіданням Його судів ці вірні мають бути покликані вийти, щоб вони не стали учасниками її гріхів і «не прийняли її кар». Звідси рух, символізований ангелом, що сходить із неба, осяює землю своєю славою і могутньо, сильним голосом, сповіщає про гріхи Вавилону. Разом із його звісткою лунає заклик: «Вийдіть із неї, народе Мій». Ці проголошення, об'єднуючись із звісткою третього ангела, становлять останнє застереження, яке має бути дане мешканцям землі." Велика боротьба, 604.

Усі пророки погоджуються між собою, і всі вони чіткіше окреслюють «останні дні», ніж ті дні, коли було проголошено пророцтва. Як приклад цього явища, ангел із вісімнадцятого розділу Об'явлення був і є прообразно представлений ангелом із десятого розділу Об'явлення. Обидва, коли сходять, освітлюють землю своєю славою. Сестра Вайт

ототожнює першого ангела в книзі «Ранні твори».

"Ісус доручив могутньому ангелові зійти й попередити мешканців землі про необхідність підготуватися до Його другого явлення. Коли ангел залишав присутність Ісуса на небі, надзвичайно яскраве й славне світло випереджало його. Мені було сказано, що його місія — осяяти землю своєю славою й попередити людей про прийдешній гнів Божий." Ранні твори, 245.

Той ангел з вісімнадцятого розділу Об'явлення спустився 11 вересня 2001 року. Його прообразом був ангел, який спустився 11 серпня 1840 року. У шостому розділі книги пророка Ісаї показано небесний храм і Божу славу. У третьому вірші шостого розділу сказано, що вся земля повна Божою славою. Це відбувається, коли спускається ангел з вісімнадцятого розділу Об'явлення.

І після цього я побачив іншого ангела, що сховався із неба, маючи велику владу; і земля була осяяна його славою. Об'явлення 18:1.

Третій вірш шостого розділу Ісаї вказує на ту саму історію.

І один кликав до іншого й казав: Свят, свят, свят Господь сил; уся земля повна Його слави. Ісаїя 6:3.

Сестра Вайт поєднує Ісаїне видіння святилища з рухом вісімнадцятого розділу Об'явлення.

Серафими перед престолом настільки сповнені благоговійного трепету, споглядаючи славу Бога, що ані на мить не дивляться на себе із самозадоволенням і не захоплюються ані собою, ані один одним. Їхня хвала й слава — Господу Саваоту, який високий і піднесений, і слава подолу Його одягу наповнює храм. Коли вони бачать майбутнє, коли вся земля сповниться Його славою, переможна пісня хвали відлунує від одного до іншого мелодійним співом: 'Свят, свят, свят — Господь Саваот'. Вони цілком задоволені тим, що прославляють Бога; і в Його присутності, під Його схвальною усмішкою, вони більше нічого не бажають. Несучи Його образ, звершуючи Його служіння й поклоняючись Йому, вони сповна досягають своєї найвищої мети.

«Видіння, дане Ісаї, відображає стан Божого народу в останні дні». Review and Herald, 22 грудня 1896 р.

Іван у десятому, а також у вісімнадцятому розділі Об'явлення, і Ісаїя в шостому розділі, разом із коментарями сестри Уайт, поміщають усі ці ілюстрації осяяння землі Божою славою в один і той самий момент історії. Увесь світ став свідком подій, що відбулися 11 вересня 2001 року. Поступальна історія міллеритського руху, що завершилася 1863 року, слугувала типом для тієї історії, коли могутній ангел вісімнадцятого розділу Об'явлення сходить у поєднанні з історією, пов'язаною з ангелом, який зійшов у десятому розділі Об'явлення. Маючи ці вихідні передумови, ми повернемося до процесу випробування, представленого в чотирнадцятому розділі книги Числа. Після того як Мойсей заступився за бунтівників, що бажали повернутися до Єгипту і побити камінням Ісуса Навина та Халева, Бог приймає заступництво Мойсея.

І сказав Господь: Я простив за словом твоїм; та, як живу Я, — вся земля наповниться славою Господньою. Бо всі ті мужі, що бачили славу Мою та Мої чудеса, які Я чинив в Єгипті та в пустині, і випробовували Мене вже оце десять разів, і не послухалися Мого голосу, — певно, не побачать краю, що Я клявся їхнім батькам; і жоден із тих, хто гнівив Мене, не побачить його. А раб Мій Халев, бо в ньому був інший дух, і він цілком пішов за Мною, — його Я введу до того краю, куди він ходив; і потомство його заволодіє ним. Числа 14:20-24.

Історія, подана тут у чотирнадцятому розділі книги Числа, є останнім випробуванням для стародавнього Ізраїлю, і їхня поразка приречла їх на смерть у пустелі протягом наступних сорока років. Ця історія безпосередньо пов'язана з вісімнадцятим розділом Об'явлення, бо там Бог проголосив, що так само напевно, як Бог живе, уся земля буде наповнена славою Господньою. Це дуже сильне твердження, яке Бог поміщає в цей історичний запис, і таким чином Він підкреслює, що історія, представлена в тринадцятому й чотирнадцятому розділах книги Числа, вказувала наперед на могутній рух ангела з вісімнадцятого розділу Об'явлення. Оскільки вісімнадцятий розділ Об'явлення є завершенням останку Божого народу, то початок останку Божого народу також проілюстровано в уривку з книги Числа, який ми розглядаємо.

11 серпня 1840 року, при сповненні пророцтва про іслам, що стосувалося другого горя, колишній обраний завітний народ був випробуваний вісткою пророка Іллі, яка щойно була підтверджена як істинна.

11 вересня 2001 року, коли сповнилося ісламське пророцтво про третє горе, колишній обраний народ завіту ознаменував початок суду над живими як послання Іллі, істинність якого щойно була доведена.

Послання Іллі в історії міллеритів було представлено в контексті пророчого часу. Послання Іллі 11 вересня 2001 року було представлено в контексті повторення історії. 11 вересня 2001 року повторило історію 11 серпня 1840 року, бо обидві дати є виконанням пророцтва про іслам і обидві позначають з'явлення ангела, про якого сестра Вайт сказала, що він «не менш значна особа, ніж Ісус Христос». Хоч сестра Вайт ніколи не говорить про ангела вісімнадцятого розділу Об'явлення, що він «був не менш значною особою, ніж Ісус Христос», як вона говорить про ангела десятого розділу Об'явлення, ангел вісімнадцятого розділу Об'явлення освітлює землю «своєю» славою, а Писання чітко свідчить, що саме слава Ісуса Христа освітлює землю.

Знаряддям суду, яке на початку спричинило випробування протестантів, був міллеритський рух, уособлений Іллею. Знаряддям суду, що наприкінці зумовлює випробування адвентизму сьомого дня, є рух Іллі, уособлений ста сорока чотирма тисячами. Символ Іллі має не одне значення, і хоч він представляє Міллера та міллеритський рух, він також представляє сто сорок чотири тисячі.

Мойсей на горі Преображення був свідком Христової перемоги над гріхом і смертю. Він представляв тих, хто вийде з могил під час воскресіння праведних. Ілля, який був узятий

на небо, не побачивши смерті, представляв тих, хто житиме на землі під час другого пришествя Христа і хто буде «перемінений — в одну мить, як оком змигнути, при останній сурмі»; коли «це смертне повинно зодягнутися в безсмертя», і «це тлінне повинно зодягнутися в нетління». 1 Коринтян 15:51–53. Ісус був зодягнений у небесне світло, так, як Він з'явиться, коли прийде «другий раз, без гріха, на спасіння». Адже Він прийде «у славі Свого Отця зі святими ангелами». Євреїв 9:28; Марка 8:38. Обітниця Спасителя учням тепер здійснилася. На горі майбутнє царство слави було представлене в мініатюрі: Христос — Цар, Мойсей — представник воскреслих святих, а Ілля — перенесених. Бажання віків, 412.

Народ завіту, який обходять стороною, становить більшість — десять проти двох. Багато покликаних, але мало вибраних. Провал десятого випробування залежав від того, який звіт про Обітовану землю — злий чи добрий — було відкинуто або прийнято. Отже, наведена тут історія демонструє, що перемога або поразка в історії послідовних випробувань ґрунтується на виборі між двома методологіями, які тлумачать ту саму інформацію.

Усі дванадцять розвідників побачили Обітовану землю, але було зроблено два різні висновки щодо того, що вона означала. Один звіт був зумовлений людським страхом, інший — вірою. Один виявляв бажання відкинути Боже провадження й повернутися до єгипетського рабства, а інший виявляв бажання довіритися Божому провадженню й рушити вперед до Обітованої землі.

У міллеритському русі більшість також вирішила повернутися до рабства Вавилону й стати її дочками, і це було виявом їхнього рішення відкинути пророчу вістку першого ангела. Вірні міллеріти обрали йти за пророчою вісткою першого ангела навіть після здавалося б провалу під час першого розчарування навесні 1844 року. Історія книги Числа викладає два різні "звіти" дванадцяти розвідників, що представляють два різні аналізи тієї самої пророчої вістки. У 1863 році лаодикійський адвентизм не прийняв пророчої вістки, він відкинув раніше утверджену пророчу вістку. У 1863 році лаодикійський адвентизм повернувся до та прийняв біблійну методологію, яка протистояла Вільяму Міллеру протягом усього його служіння. Ті, хто відкинув пророчу вістку й бажав повернутися в рабство, були типологічно представлені бунтівниками з чотирнадцятого розділу книги Числа, які зрештою померли в пустелі.

Число десять, якщо розглядати його як символ, як і всі символи, має більше ніж одне значення. Його символічний зміст слід розуміти з контексту того уривка, де воно міститься. «Десять» як символ може означати переслідування. Воно може означати випробування. Воно може означати десятикратний союз царів Європи, північних колін Ізраїлю та Організації Об'єднаних Націй. У Смирнській церкві Божий народ мав перенести скорботу протягом десяти днів.

Не бійся нічого з того, що маєш перетерпіти: ось диявол кине деяких із вас до в'язниці, щоб вас випробували; і матимете скорботу десять днів: будь вірний до смерті, і дам тобі вінець життя. Об'явлення 2:10.

Історики називають переслідування, здійснене Діоклетіаном, найжорстокішим в історії Смірни; воно тривало десять років. Інші історики виокремлюють десять різних переслідувань в історії Смірни. Так чи інакше, їх здійснив Імперський Рим, який у сьомому розділі Даниїла представлено десятьма рогами. Ті десять царів — це царі, яких уособлює Ахав, що чинив блуд із папством, і вони були знаряддям переслідування, яке папство використовувало для здійснення кривавої різанини у період темних віків. «Десять» означає державну владу, яка здійснює переслідування для Єзавелі. У першому розділі Даниїла «десять» символізує період випробувань.

Випробуй, благаю тебе, рабів твоїх десять днів; і нехай дають нам овочі на їжу та воду на пиття. Тоді нехай перед тобою оглянуть наші обличчя і обличчя юнаків, що їдять страви з царського столу; і як побачиш, так учини з рабами твоїми. І він погодився з ними в цій справі та випробовував їх десять днів. А наприкінці десяти днів їхні обличчя виглядали кращими й повнішими тілом, ніж у всіх юнаків, які їли страви з царського столу. Даниїл 1:12-15.

У Числах 14 стародавній Ізраїль дратував Бога десять разів, що означало десять випробувань протягом певного часу.

Та, як живий Я, — вся земля наповниться славою Господньою. Бо всі ті люди, що бачили Мою славу та Мої чудеса, які Я вчинив у Єгипті та в пустелі, і випробовували Мене вже десять разів, і не послухалися Мого голосу. Числа 14:21, 22.

Якби ви шукали в інтернеті пояснення того, які саме бунти становлять дев'ять бунтів або провалених випробувань від визволення при Червоному морі до десятого випробування, ви б виявили кілька варіантів щодо того, які з невдач давнього Ізраїлю слід вважати одним із тих десяти випробувань. Я стверджую, що визволення при Червоному морі, яке було спеціально визначене як таке, що відповідає 22 жовтня 1844 року, є початком десяти випробувань, і тому саме з нього слід починати відлік випробувань, що виникли в 1844–1863 роках. Існував поступовий процес випробування, який розпочався 1798 року, коли було розкрито книгу Даниїла, і цей процес охопив історію звісток першого та другого ангелів, яка завершилася приходом третього ангела 22 жовтня 1844 року.

У Міннеаполісі Бог дав Своєму народові дорогоцінні перлини істини в новому огранюванні. Це світло з небес деякі відкинули з усією впертістю, яку виявили юдеї, відкидаючи Христа, і багато говорили про відстоювання старих віх. Але було видно, що вони не знали, що таке старі віхи. Були свідчення і були міркування зі Слова, які самі собою промовляли до сумління; але розуми людей були закам'янілі, запечатані для прийняття світла, бо вони вирішили, що це небезпечна помилка — усунення «старих віх», хоча при цьому не зрушували жодного кілка старих віх, але їхні уявлення про те, що становили старі віхи, були спотворені.

"Минання часу в 1844 році було періодом великих подій, що відкривали нашим приголомшеним очам очищення святині, яке відбувалося на небі і мало вирішальне відношення до Божого народу на землі, [також] першу і другу ангельську вістку та третю, яка розгортала прапор, на якому було написано: 'Заповіді Божі і віра Ісуса.'

Однією з віх цієї вістки був храм Божий, який Його правдолюбивий народ бачив на небі, і ковчег, що містив закон Божий. Світло суботи четвертої заповіді кинуло свої потужні промені на шлях порушників Божого закону. Смертність нечестивих є старою віхою. Я не можу пригадати нічого іншого, що можна було б віднести до категорії старих віх. Увесь цей галас про зміну старих віх — надуманий." Матеріали 1888 року, 518.

22 жовтня 1844 року третій ангел прибув із посланням у руці.

Коли служіння Ісуса завершилося у святому місці, і Він увійшов у святе святих та став перед ковчегом, що містив Божий закон, Він послав ще одного могутнього ангела з третьою вісткою до світу. В руку ангела було покладено пергаментний сувій, і, коли він зійшов на землю в силі й величі, він проголосив страшне попередження з найжахливішою погрозою, яку коли-небудь було донесено людству. Ранні твори, 254.

22 жовтня 1844 року ангел зійшов із пергаментом у руці, який Божий народ мав з'їсти. Виявлені тоді доктрини-"віхи" слід або з'їсти й прийняти, або відкинути й не з'їсти. Коли третій ангел з'явився з пергаментом у руці, послання на цьому пергаменті представляло шість випробувальних істин. Тими шістьма випробуваннями були: "сплив часу", що представляє пророцтво про дві тисячі триста років; суд, представлений як "очищення святилища"; вістки трьох ангелів; "закон Божий"; "Субота"; і стан мертвих, представлений як "смертність душі".

Ті шість істин, звісно, взаємопов'язані, але кожна з них було визначено як віху. Дехто може не бажати включати минання часу до цього переліку, але, очевидно, багато хто відкинув істину, що 22 жовтня 1844 року було справжнім виконанням пророцтва. Вони не витримали того випробування, що, звісно, перешкодило їм боротися з подальшими випробуваннями. Божий процес випробувань неодноразово підтверджено як поступальний процес, який вимагає перемоги над першим випробуванням, яке тобі дано, перш ніж ти зможеш перейти до наступного.

Коли ми почали проливати світло на питання суботи, ми не мали чітко визначеного уявлення про вістку третього ангела з Об'явлення 14:9–12. Сутність нашого свідчення, коли ми зверталися до людей, полягала в тому, що великий рух другого пришествя був від Бога, що перша й друга вістки вже були проголошені, а третю слід було звістити. Ми бачили, що третя вістка завершується словами: «Ось терпіння святих: тут ті, хто додержуються Божих заповідей і віри Ісуса». І ми так само ясно бачили, як і тепер, що ці пророчі слова вказували на реформу суботи; але щодо того, що являло собою поклоніння звірові, згадане у вістці, або що таке образ і знак звіра, ми не мали визначеної позиції.

Бог Своїм Святим Духом зіслав світло на Своїх слуг, і це питання поступово відкривалося їхньому розумінню. Потрібно було багато ретельного дослідження і тривожної турботи, щоб вивчити його, ланка за ланкою. Завдяки турботі, занепокоєнню та невпинній праці ця справа просувалася вперед, доки великі істини нашої вістки — чітке, зв'язне, досконале ціле — не були дані світові.

Я вже розповідала про моє знайомство зі старійшиною Бейтсом. Я переконалася, що він — справжній християнський джентльмен, ввічливий і добрий. Він ставився до мене так ніжно, ніби я була його власною дитиною. Уперше, коли він почув, як я говорю, він виявив глибоку зацікавленість. Коли я закінчила говорити, він підвівся і сказав: «Я — Фома невіруючий. Я не вірю у видіння. Але якби я міг повірити, що свідчення, яке сестра розповіла сьогодні ввечері, було справді голосом Божим для нас, я був би найщасливішим чоловіком на світі. Моє серце глибоко зворушене. Я вірю, що вона щира, але не можу пояснити, як їй могли бути показані ті дивовижні речі, про які вона нам розповіла».

"Кілька місяців після мого заміжжя я разом із чоловіком відвідала конференцію в Топшемі, штат Мен, на якій був присутній старійшина Бейтс. Тоді він не цілком вірив, що мої видіння були від Бога. Та конференція була часом великого зацікавлення. Дух Божий зійшов на мене; я була охоплена видінням Божої слави і вперше побачила інші планети. Коли я вийшла з видіння, я розповіла про побачене. Тоді старійшина Б. запитав, чи вивчала я астрономію. Я сказала йому, що не пам'ятаю, щоб коли-небудь навіть заглядала до книги з астрономії. Він сказав: 'Це від Господа.' Я ніколи раніше не бачила його таким вільним і щасливим. Його обличчя сяяло небесним світлом, і він з силою звертався до церкви." Свідчення, том 1, 78–80.

Безперечно, всі ці доктринальні випробування взаємопов'язані, але водночас це випробування, які можна розглядати окремо, і вони поступово відкривалися слугам Божим. Є багато церков, які дотримуються суботи сьомого дня, але відкидають вістку трьох ангелів. Вони відкидають істину про те, що суд розпочався 22 жовтня 1844 року, але все ж дотримуються суботи. Ці доктринальні випробування взаємопов'язані, але становлять шість окремих випробувань.

Як щойно показав приклад Джозефа Бейтса, морський капітан, який досконало розбирався в астрономії, прийняв Дух пророцтва, який він раніше відкидав. У грудні 1844 року Еллен Уайт отримала своє перше видіння, і в русі з'явилося сьоме випробування.

"Біблія має бути вашим порадиником. Вивчайте її та свідчення, які Бог дав; адже вони ніколи не суперечать Його Слову. Якщо Свідчення не відповідають Божому слову, відкиньте їх. Христос і Веліар не можуть бути поєднані." Вибрані вісті, книга 3, 33.

Невдовзі після Великого Розчарування сестра Вайт схвалила статтю, яка стверджувала, що Христос 22 жовтня 1844 року перейшов із Святого до Святого Святих. Вона рекомендувала цю публікацію «кожному святому».

"Я вірю, що Святилище, яке має бути очищене наприкінці 2300 днів, — це Храм Нового Єрусалима, у якому Христос є служителем. Господь показав мені у видінні понад рік тому, що брат Крозьє мав істинне світло щодо очищення Святилища тощо; і що це була Його воля, аби брат К. виклав погляд, який він дав нам, у «Дей-Стар», Extra, 7 лютого 1846 р. Я відчуваю, що Господь цілком уповноважив мене рекомендувати той Extra кожному святому." Слово до малого стада, 12.

Вона схвалила опис Крозье щодо переходу Христа до Святого Святих, але стаття містила кілька помилкових вчень, зокрема вчення відступницького протестантизму про те, що «щоденне» у книзі Даниїла представляло служіння Христа. Тому вона написала роз'яснення, яке вперше було опубліковане у 1850 році, а згодом включене до книги «Ранні твори». Там вона зазначила, що «ті, хто проголошували заклик години суду, мали правильне розуміння „щоденного“».

Тоді я побачила щодо «щоденного» (Дан. 8:12), що слово «жертва» було додане людською мудрістю і не належить до тексту, і що Господь дав правильне розуміння цього тим, хто проголошував заклик години суду. Коли існувала єдність, до 1844 року, майже всі були єдині в правильному розумінні «щоденного»; але у плутанині, що настала після 1844 року, було прийнято інші погляди, і за цим настали темрява й замішання. Ранні твори, 74.

Тема «щоденного» у книзі Даниїла стала символом повернення адвентизму до методології відступницького протестантизму на початку двадцятого століття, і сьогодні правильне міллеритське розуміння «щоденного» відкинуте богословами адвентизму. Його відкинули, попри те, що сестра Вайт чітко зазначала, що міллерити мали рацію, ототожнюючи «щоденне» із сатанинською силою язичництва. Вони відкинули істину про «щоденне» не лише всупереч її натхненному схваленню того, що міллеритське розуміння було правильним, але й у прямій суперечності її однозначному твердженню, що хибна доктрина, яка навчає, ніби «щоденне» представляє служіння Христа у святині, була передана «ангелами, що були вигнані з неба!».

«І там був брат Данієлс, над розумом якого діяв ворог; а над вашим розумом і над розумом старійшини Прескотта працювали ангели, вигнані з неба». Публікації рукописів, том 20, 17.

Її глибоке неприйняття того, що адвентизм тепер використовує як одну зі своїх "страв із байок", було настільки рішучим, бо Данієлс і Прескотт взяли символ сатанинської сили (язичництва) і приписали цей символ Христові (Його служінню у святині). Це становить вісім доктринальних тестів.

Дев'яте випробування в історії, що веде до 1863 року, — це створення другої таблиці Авакума в 1850 році. Піонерську діаграму 1843 року було виготовлено у 1842 році, і її називають діаграмою 1843 року лише тому, що вона передбачала повернення Христа у 1843 році. Повеління створити другу таблицю Авакума було дано сестрі Вайт у 1850 році. Створення двох таблиць Авакума пов'язує історію першого й другого ангелів з історією третього. У біографії її життя та праці, написаній її онуком, він подає огляд подій, що призвели до створення діаграми 1850 року. Він робить це, добираючи доречні висловлювання сестри Вайт і додаючи свій коментар в огляді.

Коли ми повернулися до брата Ніколса, Господь дав мені видіння і показав, що істину слід ясно подати на таблицях, і це спричинить, що багато хто зробить вибір на користь істини через вістку третього ангела, причому дві попередні мають бути ясно подані на

таблицях.—Лист 28, 1850.

У цьому видінні їй також було показано те, що надало б Джеймсу Вайту мужності продовжувати видавати:

«Я також побачив, що було так само необхідно, щоб газету було опубліковано, як і щоб посланці йшли, бо посланцям потрібна газета, що містить теперішню істину, аби вони могли нести її з собою і дати в руки тим, хто чує, і тоді істина не вивітрювалася б із пам'яті. І що газета піде туди, куди посланці не можуть піти.—Там само.»

Роботу над новою схемою було розпочато відразу, і було надано можливість розповісти братам про це в номері журналу «Present Truth», який Джеймс випустив наступного місяця:

Таблиця. Хронологічна таблиця видінь Даниїла та Івана, розрахована на те, щоб чітко проілюструвати теперішню істину, тепер літографується під наглядом брата Отіса Ніколса з Дорчестера, штату Массачусетс. Тим, хто навчає теперішньої істини, вона стане великою допомогою. Подальше повідомлення про таблицю буде подано згодом. — Теперішня істина, листопад 1850 року.

До кінця січня 1851 року діаграма була готова і пропонувалася за 2 долари. Джеймс Вайт був нею дуже задоволений і запропонував її безкоштовно «тим, кого Бог покликав нести вістку третього ангела» (Review and Herald, січень 1851 р.). Деякі щедрі пожертви допомогли покрити витрати на видання. Артур Вайт, «Еллен Г. Вайт: Ранні роки», том 1, 185.

Говорячи про діаграму 1843 року, сестра Вайт записала, що її було спрямовано Богом.

Господь показав мені, що таблиця 1843 року була керована його рукою і що жодну її частину не слід змінювати; що числа були такими, як він хотів. Його рука була над нею і приховала помилку в деяких числах, так що ніхто не міг її побачити, доки його руку не було віднято. Review and Herald, 1 листопада 1850.

Коли вона записувала одкровення, пов'язане з наказом створити ще одну діаграму у 1850 році, вона надала таке саме божественне схвалення діаграмі 1850 року, яке було дано щодо діаграми 1843 року, водночас зазначила, що інші діаграми, які тоді створювалися, не були прийнятними для Господа. Наказ створити нову діаграму було поєднано з наказом надрукувати нове видання.

Я побачив, що справа виготовлення діаграм була цілком неправильною. Вона почалася з брата Родса і була підхоплена братом Кейсом. Були витрачені кошти на виготовлення діаграм і створення нековирних, огидних зображень, щоб зображати ангелів і славного Ісуса. Я побачив, що такі речі не до вподоби Богові. Я побачив, що Бог був у виданні діаграми братом Ніколсом. Я побачив, що в Біблії є пророцтво про цю діаграму, і якщо ця діаграма призначена для Божого народу, якщо вона достатня для одного, то й для іншого, а якщо комусь потрібна нова діаграма, намальована у більшому масштабі, то й усім вона потрібна так само.

Було видно, що в брата Кейса було неспокійне, тривожне, незадоволене, невдячне почуття, яке спонукало його бажати ще одного плаката. Було видно, що ці намальовані плакати мали поганий вплив на громаду. Вони спричиняли легковажний, пустопорожній дух глузування на зібранні.

Я бачив, що таблиці, повелені Богом, сприятливо вражали розум, навіть без пояснення. Є щось світле, прекрасне й небесне в зображенні ангелів на цих таблицях. Розум майже непомітно спрямовується до Бога й неба. Але інші таблиці, які були підготовлені, викликають огиду й змушують розум більше зосереджуватися на земному, ніж на небесному. Образи, що мають зображати ангелів, більше схожі на бісів, ніж на істот неба. Я бачив, що ці таблиці протягом днів і тижнів займали думки брата Кейса, тоді як він мав би шукати небесної мудрості від Бога та зростати в благодатях Духа й у пізнанні істини.

Я бачила, що якби кошти, які було змарновано на виготовлення діаграм, було витрачено на те, щоб ясно представити істину перед братами через видання брошур тощо, це принесло б багато добра і врятувало б душі. Я бачила, що справа виготовлення діаграм поширилася, як лихоманка. Manuscript Releases, номер 13, 359; 1853.

Вона прямо стверджує, що «Бог був у справі публікації таблиці [1850], зробленої братом Ніколсом», і що в Біблії є «пророцтво [Авакума, другий розділ] про цю таблицю». Вона також зазначила, що «таблиці» [множина; 1843 і 1850], які були «наказані Богом, сприятливо вражали розум навіть без пояснення». Другий розділ Авакума наказував міллеритам накреслити видіння виразно на таблицях (у множині), щоб той, хто читав дві таблиці, міг бігати туди й сюди в Божому Слові. Божественні таблиці не потребували додаткових пояснень, як це було у випадку з підробленою таблицею Урії Сміта 1863 року.

І Господь відповів мені й сказав: Запиши видіння і виразно накресли його на таблицях, щоб той, хто читає його, міг бігти. Авакума 2:2.

Десяте випробування — у центрі уваги цієї статті. Стосовно десяти випробувань, на які посилається Мойсей у Книзі Числа, розділ чотирнадцятий, єврейські вчені та інші богослови висувають різні припущення щодо того, які події в історії — від визволення при Червоному морі до бунту десяти розвідників — вони можуть позначати. Сам бунт у цій історії дає кілька можливих варіантів, але безперечно, що десяте випробування знаменує початок сорока років повільного вимирання в пустелі, доки не померли всі бунтівники, які досягли віку відповідальності.

Подібним чином дехто може заперечити щодо мого вибору цих десяти доктринальних випробувань, адже можуть існувати варіанти, які видаються кращими за те, що я тут викладаю. Попри це, десяте й останнє випробування є таким же очевидним, як і бунт десяти розвідників. Це було відкидання семи разів із двадцять шостого розділу Левіта. Існує кілька пророчих доказів, що підтверджують це ототожнення.

У наступній статті ми почнемо виявляти тих пророчих свідків, які підтримують твердження про те, що «сім разів» із 26-го розділу Левіта є десятим і остаточним провалом

лаодикійського адвентизму.

Коли сила Божа свідчить про те, що є істина, ця істина має навіки залишатися істиною. Жодних подальших припущень, які суперечать світлу, даному Богом, не слід навіть розглядати. З'являтимуться люди з тлумаченнями Писання, які для них є істиною, але насправді не є істиною. Істину для цього часу Бог дав нам як основу нашої віри. Він Сам навчив нас, що є істина. Підійметься один, а потім ще інший, з новим світлом, яке суперечить світлу, яке Бог дав через вияв Його Святого Духа.

Ще живі декілька тих, хто пройшов через досвід, набутий під час утвердження цієї істини. Бог милостиво зберіг їм життя, щоб вони знову й знову, до самого кінця своїх днів, повторювали досвід, через який пройшли, як і апостол Іван — аж до самого завершення свого життя. А прапороносці, які померли, мають заговорити через перевидання їхніх праць. Мені вказано, що саме так мають бути почуті їхні голоси. Вони мають свідчити про те, що становить істину для цього часу.

Ми не повинні приймати слова тих, хто приходить із вісткою, що суперечить особливим положенням нашої віри. Вони збирають велику кількість місць Писання і нагромаджують їх як докази навколо своїх проголошених теорій. Це робилося знову й знову протягом останніх п'ятдесяти років. І хоча Писання є Божим словом і заслуговує на повагу, його застосування, якщо таке застосування зрушує з підвалин хоч один стовп, які Бог підтримував протягом цих п'ятдесяти років, є великою помилкою. Той, хто робить таке застосування, не знає чудового вияву Святого Духа, який надав силу й вагу минулим вісткам, що прийшли до Божого народу. Вибрані вістки, книга 1, 161.